

ชื่อเรื่องวิจัย

งานวิจัยเรื่อง “ การแก้ปัญหาการเรียนรู้ วิชาคณิตศาสตร์พื้นฐาน
โดยใช้แบบฝึกทักษะ สำหรับนักศึกษา ปวช.1 ”

นายมนต์ชัย บุตรศรี

งานวิจัยฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาทางการศึกษา
วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการ กรุงเทพมหานคร
ปีการศึกษา 2560

บทคัดย่อ

ชื่องานวิจัย	การแก้ปัญหการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานโดยใช้แบบฝึกทักษะสำหรับ นักศึกษา ปวช.1
ชื่อผู้วิจัย	นายมนต์ชัย บุตรศรี
สาขาวิชา	พื้นฐานทั่วไป วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์
ปีการศึกษา	2560

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาทักษะวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐาน
 หรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 1 ของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการ กลุ่ม
 ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ประจำปีการศึกษา
 2560 จำนวน 20 คน ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย 2 เดือน เริ่มตั้งแต่เดือนสิงหาคมจนถึงเดือนกันยายน
 2560 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบฝึกทักษะ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความก้าวหน้าในการแก้ปัญหการเรียนรู้ด้านสถิติดี สามารถที่จะทำแบบทดสอบได้ผ่านเกณฑ์การประเมินทุกคน

กิตติกรรมประกาศ

จากการทำงานวิจัยนี้ ขอกราบขอบพระคุณท่าน ดร.สมศักดิ์ รุ่งเรือง ที่ให้โอกาสในการทำงานวิจัยครั้งนี้

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของ อ.ศิริ ชำมาชา ที่กรุณาให้คำปรึกษาและแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์จนกระทั่งได้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทั้ง 2 ท่าน คือ อาจารย์รัชฎา ธรรมิสกุล อาจารย์จินตนา ลิทธิพลวณิช ที่เสียสละเวลาตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจนมีความถูกต้องและสามารถนำไปใช้ได้

ขอขอบคุณนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 1 ที่กรุณาให้ความร่วมมือในการเป็นกลุ่มตัวอย่างร่วมทำกิจกรรมเป็นอย่างดี

มนต์ชัย บุตรศรี

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ..... (2)

กิตติกรรมประกาศ..... (3)

บทที่

1	บทนำ.....	1
	ความเป็นมาและความสำคัญ.....	1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
	ขอบเขตการวิจัย.....	3
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
2	แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
	ความหมายเกี่ยวกับการเรียนรู้.....	5
	ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้.....	6
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
3	วิธีดำเนินการวิจัย.....	14
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	14
	เครื่องมือในการวิจัย.....	14
	วิธีการสร้างเครื่องมือในการวิจัย.....	14
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	15
	สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	15

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	16
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	16
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	16
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	17
สรุปผล.....	17
อภิปรายผล.....	25
ข้อเสนอแนะ.....	25
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้.....	25
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	25
ภาคผนวก.....	26
ก ตัวอย่างแบบฝึกทักษะชุดที่ 1.....	28
ก ตัวอย่างแบบฝึกทักษะชุดที่ 2.....	29
ก ตัวอย่างแบบฝึกทักษะชุดที่ 3.....	30
ก ตัวอย่างแบบฝึกทักษะชุดที่ 4.....	31
ก ตัวอย่างแบบฝึกทักษะชุดที่ 5.....	32
ก ตัวอย่างแบบฝึกทักษะชุดที่ 6.....	33
ก ตัวอย่างแบบฝึกทักษะชุดที่ 7.....	34
ก ตัวอย่างแบบบันทึกคะแนน.....	35
บรรณานุกรม.....	36
ประวัติผู้วิจัย.....	37

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

พลศึกษาเป็นการศึกษาเพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตทางสุขภาพและสมรรถภาพ รวมทั้งเป็นเป็นการเรียนรู้เพื่อปรับปรุงพฤติกรรมร่างกายที่ถูกต้อง การสร้างให้คนรู้จักวิธีการส่งเสริมสุขภาพ เพื่อเป็นความยืนยาวของชีวิตและกระทำตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม

วิชาการพัฒนาทักษะชีวิตเพื่อสุขภาพและสังคม (ลีลาศ) เป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส) พุทธศักราช 2557 ของคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เป็นกิตติมประเภทหนึ่งที่มีกิจกรรมการออกกำลังกายในการเสริมสร้างทักษะการเคลื่อนไหวของร่างกายทำให้เกิดความสมบูรณ์แข็งแรงของระบบกล้ามเนื้อ ระบบประสาท ระบบหายใจระบบไหลเวียนเลือด และระบบต่างๆในร่างกาย อีกทั้งยังมีประโยชน์ต่อรูปร่างสัดส่วนของร่างกายทำให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีมนุษยสัมพันธ์ รู้จักมารยาททางสังคมลีลาศ รู้จักการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ เป็นการผ่อนคลายความตึงเครียด เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินและมีส่วนช่วยพัฒนาสังคมได้ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการแก้ปัญหาให้นักศึกษาขาดทักษะในการเรียนวิชาลีลาศ เพื่อที่จะเป็นการปรับปรุงการเรียนการสอนในวิชาลีลาศให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมนักศึกษาที่ไม่เข้าในสเตปการเคลื่อนที่ประกอบเพลงลีลาศ
2. เพื่อแก้ไขปัญหาการการปฏิบัติการเคลื่อนที่สเตปเท้าเข้าจังหวะเพลงลีลาศ
3. เพื่อให้ให้นักศึกษาสามารถเคลื่อนไหวในรูปแบบต่างๆในการลีลาศถูกต้อง
4. เพื่อให้ให้นักศึกษาสามารถนำแนวความคิดในการลีลาศมาปรับใช้กับตัวเองและสังคมได้

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

- 1.ประชากร ในการศึกษาครั้งนี้คือนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2560 จำนวน 400 คน
- 2.กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2560 ห้อง 4 จำนวน 31 คน

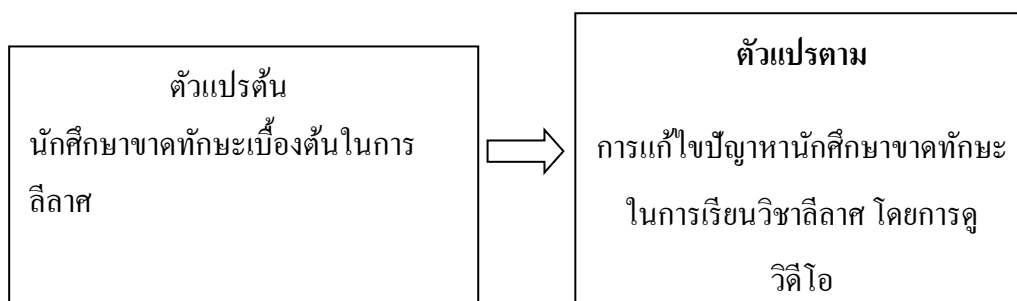
นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การแก้ไขปัญหาคือแนวทางที่เป็นระบบในการ แก้ไขปัญหา
2. ลีลาศหมายถึง การเคลื่อนไหวให้เข้ากับจังหวะท่าทำนองของคนตรีซึ่งมีผลต่อการเดินที่มีรูปแบบเฉพาะตัว และมีลีลาการเคลื่อนไหวที่สวยงาม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบวิธีการแก้ปัญหานักศึกษาที่ไม่เข้าใจในสเตปการเคลื่อนที่ประกอบเพลงลีลาศ
2. สามารถนำความรู้หรือผลวิจัยที่ได้จากการวิจัยมาเป็นแนวทางให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ประโยชน์เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหานักศึกษาขาดทักษะในการเคลื่อนที่ลีลาศ ได้ถูกต้อง
3. นำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยไปวางแผนประยุกต์ใช้พัฒนาพฤติกรรมนักที่ขาดทักษะในการเคลื่อนที่สเตปเท้าให้เข้ากับเพลงลีลาศได้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง การแก้ไขพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนไม่ตรงต่อเวลา โดยใช้สัญญาการเรียน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์วิชาการ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็น แนวทางในการทำวิจัย ดังนี้

1. ทักษะการแก้ไขปัญหา
2. ความหมายของการลี้ลาศ
3. ความมุ่งหมายของการลี้ลาศ
4. ประเภทของการลี้ลาศ
5. ความสำคัญของการลี้ลาศ
6. ประโยชน์ของการลี้ลาศ

1. ความหมายของทักษะการแก้ปัญห

มิลเลอร์ (Miller, 1998) ได้ให้ความหมายของทักษะการแก้ปัญหว่าหมายถึงความสามารถในการคิดอย่างเป็นนามธรรมที่จะนำไปสู่การแก้ปัญหการวางแผนในอนาคตและการมองหาความช่วยเหลือจากบุคคลอื่นๆ

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2550) ได้ให้ความหมายของทักษะการแก้ปัญหาว่าหมายถึง การใช้ประสบการณ์ที่ค้นพบด้วยตนเองที่เกิดจากการสังเกตการเก็บข้อมูลการวิเคราะห์ข้อมูล การตีความและการสรุปความเพื่อนำไปสู่การแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล

กรมควบคุมโรค (2546) กล่าวว่าทักษะในการแก้ปัญหาคือความสามารถในการคิดหาทางเลือกเพื่อแก้ปัญหาให้ดีที่สุดและเหมาะสมกับตนเองมากที่สุด

ประเสริฐตันสกุล (2551) กล่าวว่าทักษะการแก้ปัญหาคือความสามารถในการวิเคราะห์สถานการณ์การประดิษฐ์คำตอบการพิจารณาผลพวงและค้นหาวิธีการที่เหมาะสม

กองสุขศึกษา (2551) กล่าวว่าทักษะการแก้ปัญหาคือความสามารถของบุคคลในการแก้ปัญหที่เกิดขึ้นจากความตึงเครียดทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ

มณฑารธรรมบุษย์ (2551) กล่าวว่าทักษะในการแก้ปัญหาคือความสามารถในการรู้จักขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นในยามจำเป็นรู้จักพัฒนาและประเมินทางเลือกในการแก้ปัญหาคือสามารถหาทางแก้ปัญหาและวางแผนแก้ปัญหาได้อย่างถูกต้อง

สรุปทักษะการแก้ปัญหามีความหมายถึงความสามารถในการใช้ประสบการณ์กำหนดทางเลือกเพื่อจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตอย่างเป็นระบบและเหมาะสมกับตนเองที่สุด

แนวทางการพัฒนาทักษะการแก้ปัญหา

ปัญหาเป็นเรื่องปกติและเกิดขึ้นได้กับมนุษย์ทุกคนและการแก้ปัญหาก็เป็นทักษะที่เป็นประโยชน์สำหรับการเผชิญกับความยุ่งยากของปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันอย่างไรก็ตาม การขาด

ทักษะของการแก้ปัญหาคือความสามารถในการแก้ปัญหาก็มีความสัมพันธ์กับปัญหาทางด้านจิตใจที่

มากมายไม่ว่าจะเป็นเด็กและผู้ใหญ่มุ่งถึงอาการของความซึมเศร้าและความยุ่งยากในสัมพันธภาพระหว่าง

บุคคลด้วยในแนวคิดหลักการของการบำบัดเชิงพฤติกรรมนั้นทักษะการแก้ปัญหาคือสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการกับปัญหาต่างๆของบุคคลได้ไม่ว่าจะเป็นปัญหาความเครียดปัญหาความวิตก

กังวลปัญหาด้านความโกรธปัญหาการควบคุมตนเองและการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมตลอดจนการ

ปรับตัวทางสังคม (Spiegler;&Guevremont. 1998) ซีงเรซ (Race. 1994) ได้เสนอแนวคิดของการแก้ปัญหาเมื่อบุคคลเผชิญกับปัญหาไว้ดังนี้

1. ยอมรับว่าคุณมีปัญหา (Accept that you may have a problem) เพื่อเป็นการช่วยให้คุณ

ไม่ต้องมองหาว่จะเกิดปฏิกิริยากับตนเองและจะได้ไม่เสียเวลากับการที่จะกล่าวโทษตนเองและบุคคลอื่นๆ

2. บอกให้ได้ว่าปัญหาของคุณคืออะไร (What the problem is) เพื่Cทำความเข้าใจว่าอะไรคือสิ่งที่เป็นปัญหาและทำให้คุณไม่สบายใจ

3. ลองมองหาบุคคลที่คุณสามารถจะพูดคุยเกี่ยวกับปัญหาของคุณได้ (Talk about your problem to someone) การมองหาบุคคลที่จะพูดคุยในปัญหาของเรานั้นควรเป็นบุคคลที่คุณสามารถไว้วางใจได้

4. หาคำตอบว่าทำไมจึงเกิดปัญหขึ้น (Work out why the problem arose) วิธีนี้อาจจะไม่ได้ช่วยในการแก้ปัญหของคุณในปัจจุบันมากนักแต่เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาแบบนี้กับคุณอีก

ในอนาคต

5. ปรึกษามบุคคลอื่นโดยการบอกถึงแผนการแก้ปัญหของคุณว่าเป็นอย่างไร (Tell someone what you are planning to do) ถ้าคุณไม่มั่นใจว่าวิธีการแก้ปัญหของคุณจะได้ผลหรือไม่ให้ลองปรึกษา

กับบุคคลอื่นคุณมั่นใจและไว้วางใจเพื่อบางทีอาจจะมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมประกอบกับเป็นการให้คุณได้ทบทวนแผนการแก้ปัญหของคุณด้วย

6. ดำเนินการตามแผนการแก้ปัญห (Keep a log of what you do) สิ่งนี้จะช่วยให้คุณรู้สึกว่าคุณได้มีการปฏิบัติตามแผนของคุณเพื่อเป็นการแสดงถึงความก้าวหน้าในการแก้ปัญหด้วย

7. ปรับมุมมองปัญหาว่าไม่ใช่อุปสรรคแต่เป็นโอกาสที่ทำให้คุณพัฒนาตนเอง (Regard each problem as an opportunity to grow) เมื่อคุณรู้สึกเป็นทุกข์กับปัญหาให้ลองปรับมุมมองใหม่ว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่าในการพัฒนาให้ตัวเองมีทักษะเพิ่มความสามารถกับตนเอง

สำหรับขั้นตอนของการพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาคโคโคนิวและเครสเนอร์ (O' Donohue ; Krasner) ได้แบ่งขั้นตอนของการพัฒนาทักษะการแก้ปัญหออกเป็นขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 การทำความเข้าใจในปัญหา (Problem orientation) ซึ่งเป็นการรับรู้ว่ามีปัญหาเกิดขึ้นและในการแก้ปัญหานั้นจะไม่เป็นการเสียเวลาหรือคุ้มคากับเวลาที่เสียไป

ขั้นที่ 2 การนิยามปัญหา (Problem definition) เป็นการรวบรวมข้อมูลต่างๆเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นและทำความเข้าใจในปัญหานั้นๆว่าเป็นอย่างไรตลอดจนการกำหนดเป้าหมายในการแก้ปัญหที่เป็นปัญหจริง

ขั้นที่ 3 การนำไปสู่ทางเลือกต่างๆในการแก้ปัญห (Generation of alternativesolutions)

ขั้นที่ 4 เป็นระดับวิธีการแก้ปัญหาต่างๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ อาจเป็นการมองหาคำแนะนำเกี่ยวกับ

ความคิดเห็นจากบุคคลต่างๆ

ขั้นที่ 4 การตัดสินใจ (Decision making) เป็นการเปรียบเทียบและตัดสินใจเลือกวิธีการแก้ปัญหาที่ดีที่สุดเพื่อนำไปสู่การแก้ปัญหาได้สำเร็จ

ขั้นที่ 5 การปฏิบัติการและการตรวจสอบวิธีการแก้ปัญหา (Solution implementation and verification)เป็นขั้นตอนการนำวิธีการแก้ปัญหาที่ตัดสินใจเลือกแล้วไปใช้และพิจารณาถึงระดับของ

ประสิทธิผลของวิธีการแก้ปัญหานั้นๆ

นอกจากนี้สไปเกลอร์และกูเวรเมงท์ (Spiegler, & Guevremont. 1998 : 346-355) ได้เสนอแนวคิดของกระบวนการพื้นฐานการแก้ปัญหาไว้ว่าประกอบด้วยขั้นตอนต่างๆคือการยอมรับในปัญหาที่เกิดขึ้นการนิยามปัญหาและการกำหนดเป้าหมายในการแก้ปัญหการนำไปสู่ทางเลือกต่างๆในการ

แก้ปัญหการตัดสินใจวิธีการแก้ปัญหาที่ดีและเหมาะสมที่สุด

ความหมายของลีลาศ

ธรรมชาติของมนุษย์ไม่ว่าจะที่ไหนของโลก จะมีความรักในดนตรีเพราะต่างก็มีสัญชาตญาณในการแสดงออกมาโดยตามธรรมชาติ จะสังเกตได้ว่าแม้จะเล่นดนตรีเป็นหรือไม่เป็น

เต้นรำเป็นหรือไม่เป็นก็ตามย่อมแสดงอาการตอบสนองอย่างใดอย่างหนึ่ง เมื่อได้ยินเสียงดนตรีอาจจะ

เป็นการเคาะเท้ากับพื้นหรือไม่ก็เคาะนิ้วบนโต๊ะ ไปตามจังหวะของดนตรี เช่นเดียวกับการเต้นรำหรือการลีลาศเป็นลักษณะอีกอย่างหนึ่งของแนวทางการเข้าสังคมซึ่งเป็นที่ยอมรับในแต่ ละประเทศ ปัจจุบันเป็นงานรื่นเริงต่าง ๆ หรือการแข่งขันกีฬาแล้วแต่มีลีลาศเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมเหล่านี้ประกอบอยู่ด้วย จึงนับได้ว่าการลีลาศมีความสำคัญในวงสังคมไม่น้อยพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน พ.ศ.2525 ได้ให้ความหมายของการเต้นรำไว้ดังนี้ การเต้นรำหมายถึงการเคลื่อนไหวโดยมีระยะการก้าวตามกำหนดให้เข้าจังหวะดนตรีซึ่งเรียกว่าลีลาศ โดยปกติเป็นคู่ ชายหญิงวงเท้า

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน พ.ศ.2537 ให้ความหมายของการลีลาศไว้ดังนี้

ลีลาศ หมายถึงการจับคู่เต้นรำระหว่างหญิงชายโดยการก้าวเท้าไปตามแบบที่กำหนดและตามจังหวะดนตรี

ฝ่ายวิชาการ กรมพลศึกษา ให้ความหมายไว้ว่า ลีลาศ หมายถึง การเต้นรำซึ่งหญิง และชายจับคู่
เดินไปตามจังหวะเสียงเพลง

ประพันธ์ศรี ไชยชนะใหญ่ ได้ให้ความหมายไว้ว่า ลีลาศหมายถึง กิจกรรมเข้าจังหวะเป็นแขนงหนึ่ง
เป็นการเต้นรำที่แสดงออกอย่างมีศิลปะ โดยใช้เสียงเพลงและดนตรีประกอบเพื่อให้เกิดความ
ซาบซึ้งความสนุกสนานเพลิดเพลินโดยมีลีลา และแบบการเต้นรำเฉพาะตัวของมันเองโดยมักจะมี
ให้เต้นในงานสังคมทั่วไป

วิริยา บุญชัย ได้ให้ความหมายของการเต้นรำไว้ว่า “เต้นรำคือการรวมการเคลื่อนไหวเบื้องต้นเข้า
ด้วยกันเป็นแบบของการเคลื่อนไหวให้เข้ากับจังหวะดนตรี”

บุญเลิศ กระบวนแสง ได้กล่าวไว้ว่า การเต้นรำพื้นเมืองของชาติต่าง ๆ ที่มีลักษณะต่างกันและ
ดีเด่นมาประกอบกันและถ้าจัดในห้องที่มีพื้นที่กว้างเรียกว่าการเต้นรำแบบบอลรูม (Ballroom) ใน
ปัจจุบันคำว่า การเต้นรำแบบสังคมกับการเต้นรำแบบบอลรูม มีความหมายอย่างเดียวกัน
รังสฤษฎิ์บุญชลอ (2541: 8 - 10) กล่าวว่า คำว่า “ลีลาศ” หรือ “เต้นลีลาศ” มีความหมาย
เหมือนกัน ตามพจนานุกรมฉบับปีพุทธศักราช 2525 ได้ให้ความหมายไว้ดังนี้ “ลีลาศ” เป็นคำนาม
แปลว่า ท่าทางอันงาม การเยื้องกราย เป็นกริยา แปลว่า เยื้องกราย เดินวนขนาด ส่วนคำว่าเต้นรำ
จากพจนานุกรมฉบับเดียวกัน แปลว่า เคลื่อนที่ไปโดยมีระยะก้าวหน้าตามกำหนดให้เข้าจังหวะกับ
ดนตรี ซึ่งเรียกว่า ลีลาศ โดยปกติเดินเป็นคู่ชายหญิง รำทำที่ว่า คนไทยนิยมเรียกการลีลาศว่า
เต้นรำมานานแล้ว คำว่าลีลาศตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า โซเชียลแดนซ์ (Social Dance)
บางประเทศในยุโรป และในประเทศอเมริกาเรียกการลีลาศ หรือเต้นรำบอลรูมแดนซ์ (Ballroom
Dancing) ผู้บัญญัติศัพท์คำว่า “ลีลาศ” คือพระองค์เจ้าวรรณไวทยากร วรวรรณ (กรมหมื่นนราธิป
พงศ์ประพันธ์ เมื่อปี พ.ศ 2476)

ความมุ่งหมายของการลีลาศ

1. เพื่อให้รู้จักหลักเบื้องต้นของการลีลาศ เช่น การยืน การเดิน การจับคู่ ตลอดจนทิศทางการลีลาศ
2. เพื่อให้สามารถลีลาศในท่าเบื้องต้นได้ท่าทางถูกต้อง ตามแบบและเข้ากับจังหวะได้ดี
3. เพื่อให้รู้จักการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดีในการลีลาศ
4. เพื่อมีมนุษยสัมพันธ์ เข้ากับสังคมได้
5. เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างหมู่คณะ
6. เพื่อให้ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน เป็นการผ่อนคลายความตึงเครียด

7. เพื่อเป็นการออกกำลังกาย

รังสฤษฎ์ บุญชลอ (2542: 9) กล่าวว่า เพื่อให้เรียนรู้หลักเบื้องต้นได้ ทำทางที่ถูกต้องตามแบบ และเข้าจังหวะดนตรีได้ดี รวมถึงให้รู้จักวิธีการของการลีลาศ ตลอดจนมารยาทต่าง ๆ ในการลีลาศอีกด้วย

พิชิต ภูจนนท์ (2549: 2) กล่าวไว้เฉพาะกีฬาลีลาศว่า เพื่อให้เรียนรู้หลักเบื้องต้นของการลีลาศ เช่น การยืน การเดิน การจับคู่ ตลอดจนทิศทางการลีลาศและเพื่อให้สามารถลีลาศในท่าเบื้องต้นได้ ทำทางถูกต้องตามแบบและเดินลงกับจังหวะดนตรี ความมุ่งหมายของการลีลาศสรุปได้ ดังต่อไปนี้

1. เพื่อให้รู้จักหลักการเคลื่อนไหวเบื้องต้นของการลีลาศ เช่น การยืน การจับคู่ การเดินการเคลื่อนที่ไปตามทิศทางการลีลาศ
2. เพื่อสามารถปฏิบัติรูปแบบทักษะเบื้องต้นในการลีลาศให้เข้ากับจังหวะของดนตรีได้อย่างถูกต้อง
3. เพื่อรู้จักการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี
4. เพื่อให้มีมนุษยสัมพันธ์อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข
5. เพื่อให้ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ทั้งทางร่างกายและจิตใจ
6. เพื่อเป็นการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ
7. เพื่อรู้จักวิธีการเข้าสังคมในงานเลี้ยงงานสังสรรค์
8. เพื่อให้รู้จักวิธีการปฏิบัติตนในการลีลาศได้อย่างถูกต้อง

ประเภทของการลีลาศ

สภาลีลาศระหว่างชาติ International Council of Ballroom Dancing : I. C .B. D. ได้รวบรวมประเภทของการลีลาศ โดยจัดระเบียบชื่อจังหวะและท่าเต้นเอาไว้ และได้แบ่งการลีลาศออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ประเภทโมเดิร์นหรือบอลรูม (Modern or Ballroom)
2. ประเภทละตินอเมริกัน (Latin American)

ธงชัย เจริญทรัพย์มณี (2542: 48 – 49) ได้สรุปจังหวะการเต้นรำทั้ง 2 ประเภท คือ

1. ประเภทโมเดิร์นหรือบอลรูม (Modern or Ballroom) การลีลาศแบบนี้จะมีลักษณะการเต้นและท่วงท่าของดนตรีที่เต็มไปด้วยความสุภาพ นุ่มนวล อ่อนหวาน สง่างามและเรียบง่าย ลำตัวของผูลีลาศจะตั้งตรง ผึ่งผาย ขณะก้าวเท้านิยมนลากเท้าสัมผัสไปกับพื้น จังหวะที่จัดอยู่ในการเต้นรำนี้มี 5

จังหวะ คือ

1. ควิกสเตป (Quick Step)
2. วอลซ์ (Waltz)
3. ควิกวอลซ์หรือ เวียนนิสวอลซ์ (Quick Waltz or Viennese Waltz)
4. สโลว์ฟอกซ์ทรอต (Slow Foxtrot)
5. แทงโก (Tango)

2. ประเภทละตินอเมริกัน (Latin American) การลีลาศแบบนี้ จะมีลักษณะการเต้น ที่ คล่องแคล่วปราดเปรียวกว่าประเภทบอลรูม ส่วนใหญ่จะใช้สะโพก เอว เข่า และข้อเท้าเป็นสำคัญ ท่วงทำนองดนตรีและจังหวะจะเร้าใจและสนุกสนานร่าเริง จังหวะที่จัดอยู่ในการเต้นรำประเภทนี้มี 5 จังหวะคือ

- 1.1 คิวบันรัมบ้า (Cuban Rumba)
- 1.2 ชา ชา ช่า (Cha Cha Cha)
- 1.3 แซมบ้า (Samba)
- 1.4 ไจฟ์ (Jive)
- 1.5 พาโซ – โดเบิล (Paso Doble)

การลีลาศในประเทศไทยยังมีจังหวะใช้เต้นรำที่จัดอยู่ในจังหวะเบ็ดเตล็ด (Pop or Social Dance) และ นิยมใช้ในการลีลาศกันได้แก่ จังหวะบีกิน (Beguine) อเมริกันรัมบ้า (American Rumba) กัวราชา (Guaracha) ออฟบีท (Off-beat)

ตะลุงเทมโป (Taloong Tempo) และ ร็อกแอนด์โรล (Rock and Roll)

สิทธิชัย ปรียาคารา (2539: 8 - 9) ได้กล่าวถึงต้นแบบของการลีลาศมาตรฐานสากลมาจาก ประเทศอังกฤษ โดยรวบรวมการเต้นรำจากประเทศต่าง ๆ เข้ามาดัดแปลงแก้ไขให้เป็นมาตรฐาน และสามารถแบ่งประเภทของการลีลาศได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ประเภทละตินอเมริกัน (Latin American) แบ่งออกได้เป็น 5 จังหวะดังนี้
 - 1.1 จังหวะแซมบ้า (Samba) มาจากประเทศบราซิล
 - 1.2 จังหวะ ชา ชา ช่า (Cha Cha Cha) มาจากประเทศอเมริกา
 - 1.3 จังหวะคิวบันรัมบ้า (Cuban Rumba) มาจากประเทศอัฟริกา
 - 1.4 จังหวะพาโซ – โดเบิล (Paso Doble) มาจากประเทศสเปน
- 1.5 จังหวะไจฟ์ (Jive) มาจากประเทศอเมริกา.
2. ประเภทสแตนดาร์ดหรือบอลรูม (Ballroom) แบ่งออกเป็น 5 จังหวะคือ

- 2.1 จังหวะควิกสเตป (Quick Step) มาจากประเทศอังกฤษ
- 2.2 จังหวะวอลซ์ (Waltz) มาจากประเทศอังกฤษ
- 2.3 จังหวะเวียนนิสวอลซ์ (Viennese Waltz) มาจากประเทศออสเตรีย
- 2.4 จังหวะสโลว์ฟอกซ์ทรอต (Slow Foxtrot) มาจากประเทศแอฟริกา
- 2.5 จังหวะแทงโก (Tango) มาจากประเทศอาร์เจนตินา

นอกจากนั้นยังได้จัดทำหลักสูตรขึ้น ซึ่งทั่วโลกยึดถือเป็นมาตรฐานเดียวกันมี 2 หลักสูตรได้แก่
หลักสูตร I.S.T.D. (Imperial Society of Teacher of Dance) และหลักสูตร I.D.T.A.

(International Dance Teachers Association) ซึ่งแต่ละจังหวะของการลีลาศ หลักสูตรได้แบ่งเป็น
3 ขั้นตอนด้วยกัน คือ

- ขั้นต้น Associate หรือ Bronze
- ขั้นกลาง Licentiate หรือ Silver
- ขั้นสูง Fellow หรือ Gold

ลีลาศที่กล่าวมาทั้ง 2 ประเภทนี้เป็นมาตรฐานที่ใช้ในการแข่งขันกันทั่วโลก แต่ประเทศไทยเรายังมี
จังหวะที่ใช้ลีลาศเพื่อสังคม ซึ่งเป็นการลีลาศแบบง่าย ๆ แต่ยังเป็นที่นิยมและยอมรับกันอยู่ที่ไม่ต้อง
อาศัยการใช้ทักษะขั้นสูง ตลอดจนไม่ต้องคำนึงถึงรูปแบบหรือลวดลายมากนัก สมเจตน์ สุขดี
ได้กล่าวถึงการลีลาศที่นิยมของสังคมได้แก่จังหวะต่าง ๆ ดังนี้

1. จังหวะบิกินิ
2. จังหวะคิบบันรัมบ้า
3. จังหวะกัวราซ่า
4. จังหวะตะลุงเทมโป
5. จังหวะอื่น ๆ

การลีลาศในรูปแบบที่เป็น มาตรฐานสากล ตามการพิจารณาของสหพันธ์ กีฬาลีลาศ
นานาชาติ (IDF) เมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม ค.ศ. 2000 แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การลีลาศแบบมาตรฐาน (Standard Dance) หรือเดิมเรียกว่า การลีลาศแบบบอลรูม
(Ballroom Dancing) ได้แก่
 - 1.1 จังหวะวอลซ์ (Waltz)
 - 1.2 จังหวะควิกสเตป (Quick Step)
 - 1.3 จังหวะแทงโก (Tango)

1.4 จังหวะสโลว์ฟอกซ์ทรีต (Slow Foxtrot)

1.5 จังหวะเวียนนิสวอลซ์ (Viennese Waltz)

2. ดิสคอบอล (Latin American) หรือเดิมเรียกว่า การลีลาศแบบ
ละติน (Latin Dancing) ได้แก่

2.1 จังหวะ ชา ชา ชา (Cha Cha Cha)

2.2 จังหวะคิวบันรัมบ้า (Cuban Rumba)

2.3 จังหวะไจฟ์ (Jive)

2.4 จังหวะแซมบ้า (Samba)

2.5 จังหวะพาโซ - โดเบิล (Paso Doble)

ความสำคัญของทการลีลาศ

รังสฤษดิ์บุญชวล (2541: 11 - 13) ได้กล่าวว่า การลีลาศเป็นการออกกำลังกาย ทำให้
ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ สามารถเข้า ร วมได้ ท ั้ง ชายและหญิงเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริม สร้าง
บุคลิกลักษณะให้สง่างามในการเคลื่อนไหว

การลีลาศเป็นกิจกรรมสังคม ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่วโลก เป็นเครื่องมือทางสังคมที่ก่อให้เกิด
ความสนุกสนาน เพลิดเพลิน มีชีวิตชีวา คลายความตึงเครียดทั้งร่างกาย และจิตใจได้ดีหรือจะใช้
กิจกรรมนันทนาการก็ได้ อันจะทำให้เกิดความพึงพอใจขึ้นมา การลีลาศเป็นกิจกรรมเข้าจังหวะ
ประเภทหนึ่งเป็นศิลปะของการเคลื่อนไหวร่างกายโดยเน้นการใช้เท้าเป็นหลัก ร่างกายส่วนอื่น ๆ
เป็นเรื่องเคลื่อนไหวให้เข้าจังหวะดนตรี ทั้งนี้เพราะมนุษย์เปรียบใด ๆ ของมนุษย์ล้วนแต่ต้องอาศัย
จังหวะมาเกี่ยวข้องทั้งสิ้น ปัจจุบันการลีลาศได้เจริญรุ่งเรืองขึ้น

ประโยชน์ของลีลาศ

ลีลาศเป็นการออกกำลังกายแบบแอโรบิก (Aerobic Exercise) อีกรูปแบบหนึ่งที่มีประ โยชน์แก่ ผู้ที่
ได้เข้า ร่วมกจิ กรรมลีลาศ ดังศาสตราจารย์โจเซฟ คู ล (Joseph Keul) เป็น นายแพทย์
ผู้เชี่ยวชาญด้านกีฬา กล่าวไว้ว่า ทำให้ลดความตึงเครียดทางร่างกาย มีความอดทน ความเร็ว และมี
การเคลื่อนไหวที่คล่องแคล่วขึ้น ทำให้กล้ามเนื้อแข็งแรง การทรงตัวที่ดีขึ้น ระบบหายใจ ระบบ
ไหลเวียนโลหิตมีประสิทธิภาพดีขึ้นช่วยชะลอความเสื่อมของอวัยวะและทำให้จิตใจแจ่มใสเบิก
บานจะเห็นได้ว่าวิชาลีลาศนอกจากจะช่วยผ่อนคลายความเครียดได้แล้วยังสามารถช่วยพัฒนา
บุคลิกการให้มีสุขภาพพลานามัยที่สมบูรณ์และแข็งแรง ทั้งทางร่างกายและจิตใจ สิ่งเหล่านี้ยังช่วยให้
บุคคลมีสุขภาพที่ดีปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ จึงสรุปประโยชน์ของการลีลาศ ดังนี้

1. ช่วยพัฒนาทางด้านร่างกาย การลีลาศเป็นการเคลื่อนไหวร่างกายทุกส่วนไปตามจังหวะ
เสียงเพลง ไม่ว่าจะเป็นการใช้ศีรษะ ลำตัว แขนและขา อย่างต่อเนื่อง คนที่เลือกกีฬาลีลาศเป็น

กิจกรรมสำหรับการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ จึงเป็นการสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อและอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกายอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้มีรูปร่างที่ได้สัดส่วนสง่างาม ระบบการไหลเวียนโลหิตและระบบการหายใจทำงานได้ดี ร่างกายมีสมรรถภาพที่แข็งแรงสมบูรณ์ สามารถสร้างเสริมภูมิคุ้มกันต่อโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ช่วยพัฒนาทางด้านอารมณ์และจิตใจ การลีลาศเป็นกิจกรรมออกกำลังกายที่ใช้จังหวะเสียงเพลงเป็นสื่อ ผู้เล่นจึงเกิดความรู้สึกสนุกสนานเพลิดเพลิน มีอารมณ์แจ่มใสและไม่เครียด ผู้ที่ฝึกการลีลาศในเวลารว่างนอกจากจะรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์แล้ว ยังช่วยให้ตนเองมีโอกาสแสดงออกถึงความต้องการพื้นฐานตามธรรมชาติของมนุษย์ เป็นอันที่จะแสดงความหวังและความรู้สึกตามจังหวะเสียงเพลง จึงเป็นการช่วยส่งเสริมสุขภาพทางด้านจิตใจและผ่อนคลายอารมณ์ จากความตึงเครียดจากงานในหน้าที่ประจำ หรือปัญหาของครอบครัวได้

3. ช่วยพัฒนาทางด้านบุคลิกภาพ ทักษะที่สำคัญของการลีลาศ คือการยืน การเดิน และการสร้างความสมดุลของร่างกายในขณะที่ยืนและเดิน คนที่ฝึกตามรูปแบบของการลีลาศอย่างถูกต้อง จึงมีลักษณะท่าทางในการยืนและการเดินที่สง่างามเป็นที่ประทับใจแก่ผู้คนที่พบเห็น สร้างความเชื่อมั่นในตนเองกล้าแสดงออกในกิจกรรมต่างๆ ทั้งดงาม เห็นได้ว่าการเต้นลีลาศจะช่วยทั้งในเรื่องของรูปร่าง ทรวดทรง บุคลิกภาพ อารมณ์และจิตใจ ทำให้ร่างกายมีภูมิคุ้มกันโรคมากขึ้น ช่วยชะลอความแก่ ผิวหนังไม่ห่อ่นยาน ลดน้ำหนัก ลดไขมันส่วนเกินได้ มีระเบียบวินัย ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ นอกจากนี้ยังช่วยให้มีสมาธิ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี และช่วยให้สมองทำงานได้อย่างฉับไวมากขึ้น

พิชิต ภูตจันทร์ (2531: 3) ได้รวบรวมประโยชน์ของการลีลาศไว้ดังนี้คือ

1. ก่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน
2. ช่วยให้มีบุคลิกภาพในด้านการเคลื่อนไหวสวยงามขึ้น
3. ช่วยให้คนกล้าแสดงออกในทางดีงาม เชื่อมั่นในตนเอง
4. ช่วยให้มีสัมพันธ์ไมตรีกว้างขวางขึ้น ช่วยให้เข้าสังคมได้ดี
5. ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดทั้งร่างกายและจิตใจ
6. เป็นกิจกรรมออกกำลังกาย ช่วยให้มีสมรรถภาพทางกายดีขึ้น
7. ช่วยจรรโลงวัฒนธรรมในทางที่ดีไม่ให้เสื่อมสูญ
8. ช่วยสนองความต้องการตามธรรมชาติของมนุษย์ซึ่งก่อให้เกิดความพึงพอใจขึ้น
9. เป็นกิจกรรมนันทนาการที่ทำให้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
10. ช่วยส่งเสริมสุขภาพทั้งทางร่างกายและจิตใจให้สมบูรณ์ อันจะทำให้ชีวิตยืนยาวและมีความสุข
11. เป็นกิจกรรมที่ช่วยแก้ไขข้อบกพร่องทางกายทั้งยังช่วยเสริมสร้างทรวดทรง ท่าทางและมารยาท

ในสังคม ก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองต่อคนหมู่มาก

12. เป็นกิจกรรมสื่อสัมพันธ์ของสังคมทั้งชายและหญิงเข้าร่วมกันได้

สมชาย ศุภรสมิต (2536: 36) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของลีลาศ จะช่วยพัฒนาจิตใจและบุคลิกภาพดังนี้คือ

1. มีท่วงท่ายืนที่สง่างาม เพราะมีการจับคู่ที่ถูกต้อง
2. ฝึกหัดการทรงตัว ท่าทางสวยงาม
3. ฝึกให้รู้จักการวางน้ำหนักตัว เกลื่อนน้ำหนักตัวและเท้าในแต่ละข้างทั้งการเดินและการอยู่กับที่
4. ฝึกหัดให้มีการยืดตัวหรือย่อตัว ไม่ว่าจะเป็นการเดินหรือการวางท่าทาง ที่ทำให้เกิดภาพที่สวยงาม

สวยงาม

5. ฝึกหัดให้มีการเลี้ยงตัว ไม่เสียหลักหรือเซ ในขณะที่หันเหี้ยว โดยการเอนหรือเอียงตัวเข้าหาจุดศูนย์กลางของการเลี้ยวต่างๆ

6. ฝึกหัดให้ก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างสง่างาม ด้วยการฝึกใช้เท้าให้ถูกต้อง หรือตอนเขย่งปลายเท้า โดยให้

เข้ากับดนตรี นอกจากฝึกร่างกายแล้ว ยังฝึกสมองและจิตใจอีก เช่น ใช้ลวดลาย และนำมาผูกเป็นชุดต่อไปหัดมาคิดรวบรวมผูกเป็นกลุ่ม จนถึงขั้นสูง คือนำเอาลวดลายวางให้ต่อเนื่อง ตั้งแต่ต้นให้ดูสวยงามมีแนวความคิดที่ดี โดยพัฒนาให้ถูกหลักวิชาและสวยงาม

7. ฝึกหัดให้มีการแสดงอารมณ์ ความนึกคิดของจิตใจให้สอดคล้องกับลีลาของลวดลายที่ผสมผสานสอดคล้องกับท่วงท่าของดนตรี เมื่อเปรียบเทียบกับกีฬาชนิดอื่นจะเห็นว่า ลีลาศเป็นกีฬาที่พัฒนาสุขภาพทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ได้เป็นอย่างดี

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

โรมไมน์ (Romnie, 1974: 139 - 140) ได้ศึกษาเกี่ยวกับบรรยากาศการสอนที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ดีขึ้น โดยการสำรวจความคิดเห็นของอาจารย์และนิสิตคณะต่างๆ ของมหาวิทยาลัยโคโรลาโด พบว่า การสอนที่มีประสิทธิภาพมาจากบรรยากาศการสอนที่ดี แบ่งได้เป็น 6 ประเภดังนี้

1. บุคลิกภาพของผู้สอน เช่น ผู้สอนเป็นคนกระฉับกระเฉง มีความกระตือรือร้น สนใจในวิชาที่สอน และเป็นคนมีอารมณ์ขัน
2. การจัดและเตรียมการสอน เช่น เตรียมการสอนเป็นอย่างดีชี้แจงให้ผู้เรียนทราบถึงวัตถุประสงค์ของวิชาที่เรียน รวมทั้งแนะนำหนังสืออ้างอิงต่างๆ
3. ผลการสอนที่ผู้เรียนได้รับ เช่น ผู้เรียนได้รับประโยชน์ตามสมควร ผู้เรียนมีส่วนร่วมใน

กระบวนการเรียนไม่ใช่เป็นผู้ฟังเพียงอย่างเดียว

4. การเสนอเนื้อหา เช่น อธิบายชัดเจน ตั้งคำถามกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดได้

5. การประเมินผล การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางการเรียน เช่น เมื่อมีการทำรายงานหรือการสอบ เมื่อตรวจเสร็จแล้วผู้สอนจะต้องรีบแจ้งผลให้ผู้เรียน และมีการชี้แจงด้วยว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น

6. การช่วยเหลือผู้เรียนเพิ่มเติม เช่น มีการจัดเวลาหรือสอนผู้เรียนเป็นกลุ่มพิเศษ

เรย์ (Rey, 1981: 2561 - A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติทางพลศึกษาของนักศึกษาปริญญาตรีทั้งชายและหญิง โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาที่เรียนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาเลือกและกลุ่มนักศึกษาที่เรียนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาบังคับในการศึกษาครั้งนี้ ได้ทำการทดสอบ 2 ครั้งครั้งแรกใช้นักศึกษาชายและหญิง จำนวน 424 คน ทาการทดสอบในสัปดาห์แรกของภาคเรียนฤดูใบไม้ผลิ ส่วนในการทดสอบครั้งที่สองใช้นักศึกษาทั้งชายและหญิงจำนวน 375 คน ทดสอบผลการทดสอบในสัปดาห์สุดท้ายของภาคเรียนฤดูใบไม้ผลิ โดยใช้แบบวัดทัศนคติของ Kneer มาทดสอบ ผลการทดสอบพบว่า ทั้ง 2 กลุ่ม มีทัศนคติทางพลศึกษาที่ดี และไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ริคเช (Reche, 1991: 3046A) ได้ทำการศึกษาสมรรถภาพในการสอนของครูสอนการศึกษาผู้ใหญ่ตามทักษะของศึกษานิเทศก์และครูผู้สอนในประเทศเคนยา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย ศึกษานิเทศก์ จำนวน 86 คน และครูผู้สอน จำนวน 328 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับคุณสมบัติ และหน้าที่สำคัญในการสอนที่มีประสิทธิภาพ สำหรับครูจากการศึกษาพบว่า ลักษณะของครูที่สอนอย่างมีประสิทธิภาพนั้น มีดังนี้

- 1) มีความรอบรู้เกี่ยวกับการดูแลรักษา พัฒนาการของเด็ก การวางแผนโภชนาการการรักษาสุขภาพอนามัย และการเกษตรกรรมของครอบครัว
- 2) เก็บรักษาระเบียนสะสมของนักเรียนในชั้นเรียน
- 3) ต้องสร้างและใช้แผนการสอน
- 4) มีความมั่นใจในการสอนทั้งในและนอกห้องเรียน
- 5) ตรงต่อเวลาในการสอน
- 6) สามารถทำงานร่วมกับผู้นำและทุกคนในชุมชน
- 7) มีความเข้าใจถึงความต้องการในการเรียนของผู้เรียน
- 8) สอนนักเรียนในระดับความสนใจ
- 9) ช่วยเหลือนักเรียนให้มีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอน

แนนซี (Nancy. 1992: 3857 – A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความเข้าใจในการใช้
หลักสูตรพลศึกษาในชีวิตจริงของครูพลศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความหมายของการนำ
หลักสูตรไปใช้ ของครูพลศึกษาในโรงเรียนพลศึกษา วิธีการสอน ศึกษาดำเนินการโดย การ
สังเคราะห์เอกสาร วารสาร บทความ สังเกตการสอน สนทนา สัมภาษณ์ และการวิจารณ์ ด้วย
เหตุผล ทั้งนี้เพื่อมุ่งที่จะอธิบาย แจกแจงพฤติกรรมและกิจกรรมต่างๆ ในรายละเอียดของครูผู้ใช้ใน
หลักสูตรโดยตรง ผลการวิจัยสรุปได้ 2 เรื่อง คือ เรื่องเกี่ยวกับความรู้สึที่เด่นชัด คือ ความภูมิใจ
ความเหนื่อยล้า ความคับข้องใจ ความไม่มีอำนาจ และความฝันที่อยากจะได้โลกที่สมบูรณ์ที่สุด
ส่วนความสับสนนั้น

เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนที่ต่อหลักสูตรใหม่ กระบวนการนำหลักสูตรใหม่ไป
ใช้ ซึ่งจากการศึกษาพบว่า ครูมีความต้องการในการช่วยเหลือและสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง ต้องการ
ให้มีผลสะท้อนกลับ ต้องการให้ความมั่นใจตลอดเวลาในกระบวนการที่ใช้หลักสูตร นอกจากนี้ ยัง
มีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมคือ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการนำหลักสูตรไปใช้ ควรพึงเล็งครูป้าง เพราะสิ่ง
ที่ครูต้องการได้แก่การยอมรับนับถือ การมีอิสรภาพและเสรีภาพในการทำงาน ตลอดเวลาและ
การสนับสนุน

สแตนเลย์ (Stanley. 1994: 168) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาการลีลาศ โครงสร้างทฤษฎีมี
หลากหลายวัฒนธรรม งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาสำรวจการสอนลีลาศในฐานะที่เป็นศิลปะ ในระดับชั้น
มัธยมศึกษาในสมัยปัจจุบัน ซึ่งเป็นที่แพร่หลายและยอมรับในสังคมอเมริกัน การลีลาศโดยการเรียนรู้
นี้ อาศัยสัญลักษณ์ที่ละเอียดอ่อน ในการเรียนรู้ และพัฒนาความเข้าใจทางด้าน
ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมของผู้อื่น ตลอดจนของตนเอง การศึกษานี้มุ่งสำรวจวิธีการพัฒนาการ
ขยายขอบเขตหลักสูตร การลีลาศแบบเก่าด้วยการใช้ประสบการณ์จากวัฒนธรรมต่างๆ และการ
วิจัยขนาดเดียวกัน เป็นการขยายความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคุณสมบัติความสวยงามของการลีลาศที่มี
มาตั้งแต่เดิม การศึกษานี้จะได้ทำการวิเคราะห์จากตำราที่เลือกแล้ว ด้านที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์
เป็นมาในระดับมัธยมศึกษา นอกจากนี้ ทฤษฎีบางอย่างเกี่ยวกับศิลปะ วัฒนธรรม มีหลายรูปแบบ
และหลักความสวยงามที่มีอยู่ในลีลาศ ตลอดจนศิลปะที่สัมผัสได้ด้วยตา จะนำมาพิจารณาด้วยการ
พัฒนาและการอธิบายเป็นโครงสร้างทางรูปแบบทฤษฎี เพื่อให้ได้หลักสูตรการลีลาศที่
ครอบคลุมวัฒนธรรมที่หลากหลาย เป็นการเพิ่มความเข้าใจในความสวยงามของลีลาศรูปแบบต่างๆ
โครงสร้างที่จำเป็นสำหรับการส่งเสริมการเรียนรู้ที่ระบบเฉพาะตัวที่แตกต่างกันไปและการสำรวจ
ที่ต้องอาศัยความร่วมมือทางด้านศิลปะจากผู้อื่นในโลกของลีลาศ และการลีลาศตามโรงละครในอ
เมริกาที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาเหล่านี้ จะต้องทำความเข้าใจเพื่อเป็นแนวทางแห่งความรู้
ความเข้าใจตนเองต่อไป

เนื่องจากการจัดสิ่งแวดลอมที่จะสอนให้สำนึกวัฒนธรรม โดยผ่านทางโครงการที่ต้องอาศัยความรู้ลึก สติปัญญา และกระบวนการสร้างสมในรูปแบบต่างๆ เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่ารูปแบบการเรียนรู้เหล่านั้นสามารถนำไปใช้เป็นต้นแบบการพิจารณาวิชาลีลาศ สำหรับมัธยมศึกษาและใช้เป็นวิธีการสอนที่พิสูจน์ได้ จึงนำเอาการลีลาศ 3 ชนิดมาสังเกตและวิเคราะห์อย่างละเอียดโดยใช้โครงสร้างเป็นต้นแบบการพิจารณาถึงความเข้าใจวัฒนธรรมและความรู้ เกี่ยวกับความสวยงามที่ได้จากประสบการณ์เหล่านี้จะทำให้ทราบว่า การลีลาศแต่ละชนิด แฝงไว้ด้วยสัญลักษณ์และจินตนาการและรูปแบบและเนื้อหา ตลอดจนคุณสมบัติแห่งความสวยงามและการเคลื่อนไหวร่างกาย การศึกษานี้รวมถึงตัวอย่าง โครงสร้างและคำแนะนำ เพื่อการค้นคว้าวิจัยต่อไป ขยายขอบเขตของหลักสูตรวิชาลีลาศแบบดั้งเดิมในระดับอุดมศึกษา

บรูสเชสท์ (Brushett, 1996: 134-A) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง เจตคติของนักเรียนและการเปรียบเทียบพฤติกรรมที่มีผลต่อการอยู่ดีกินดีของบุคคลในโรงเรียนมัธยมศึกษาในบัลติมอร์ จุดมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อการประเมินด้านศักยภาพหลักสูตรพลศึกษาผลการวิจัยพบว่า มีการเปลี่ยนแปลงในเจตคติและพฤติกรรมที่มีต่อวิถีชีวิตของตนเองในทางที่เพิ่มขึ้น โปรแกรมการจัดการสอนมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงในทางบวกของนักเรียน นักเรียนต้องใช้วิธีการต่างๆ ที่สำคัญเพื่อพัฒนาปรับปรุงความเป็นอยู่ของตนเองให้ดีขึ้น ข้อมูลทั้งหมดชี้ให้เห็นว่าการเพิ่มกิจกรรมทางพลศึกษาและการเพิ่มความสามารถทางบวกจะช่วยให้นักเรียนเผชิญกับความเครียดได้อย่างมีประสิทธิภาพ และทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มมากขึ้น

สโตเกอร์ (Stoker, 1999: 37-A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรพลศึกษาและสุขศึกษาเรื่องการศึกษาคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาต่อการเรียนแบบร่วมมือ จุดมุ่งหมายการวิจัยเพื่อเป็นการศึกษาถึง หลักสูตรพลศึกษาและสุขศึกษาที่นำมาใช้ประกอบการสอนแบบร่วมมือการศึกษานี้ได้ศึกษากับนักเรียนเกรด 7 ในชั้นเรียนสุขศึกษาที่ใช้หลักสูตรสุขศึกษาใน 6 สัปดาห์โดยมุ่งเน้นศึกษาถึง ความสัมพันธ์ในด้านกิจกรรมการสอนปฏิบัติกิจกรรมทางพลศึกษาที่มีความสำคัญต่อกิจกรรมต่างๆ นอกจากนี้ยังค้นพบว่า วิชาสุขศึกษามีประโยชน์ต่อสุขภาพ และช่วยให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิถีชีวิตที่กระตือรือร้น

งานวิจัยในประเทศ

อวยชัย เขียวขา (2540: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา ปัญหาการเรียนวิชาลีลาศของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตในกรุงเทพมหานคร พบว่า

1. ปัญหาด้านการเรียนการสอน นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ดังนี้ การค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ความกระตือรือร้นในการเรียน

ปัญหาในการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ การซักถามข้อสงสัย ความช่วยเหลือกันและกันในการเรียนและนักศึกษาขาดการฝึกอบรมทักษะนอกเวลา

2. ปัญหาด้านการสอนของอาจารย์ นักศึกษาหญิงและนักศึกษามีปัญหาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ดังนี้ การตรงต่อเวลา บุคลิกภาพของอาจารย์ ความคิดริเริ่ม คัดแปลงการสอนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีว่า นักศึกษาทั้งในและนอกเวลาเรียน การไม่รับฟังความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอน

3. ปัญหาด้านอุปกรณ์การสอน สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก นักศึกษาหญิงและนักศึกษามีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้ การให้คำปรึกษาในกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ ความไม่สนใจและการเห็นความสำคัญของการจัดกิจกรรมเสริม หลักสูตรวิชาลีลาศความร่วมมือ และประสานที่ดีระหว่าง นัก ศึกษา อาจารย์ และผู้บ ริหาร ประสพการณ์และ ความรู้ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ของนักศึกษา นักศึกษาไม่มีเวลาจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ งบประมาณในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ

4. ปัญหาด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร นักศึกษาหญิงและนักศึกษามีปัญหาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้ การให้คำปรึกษาในกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ ความร่วมมือและประสานที่ดีระหว่างนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหาร ประสพการณ์ และความรู้ใน การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของ นักศึกษา นักศึกษาไม่มีเวลาจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ งบประมาณในการจัดกิจกรรมเสริม หลักสูตรวิชาลีลาศ

5. ปัญหาการใช้แหล่งค้นคว้า นักศึกษาหญิงและนักศึกษามีปัญหาแตกต่างกันอย่าง นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้ หนังสือ วารสารและเอกสารการลีลาศ ความสะดวกในการใช้ ห้องสมุด การเห็นความสำคัญและความจำเป็นในการใช้ห้องสมุด

6. ปัญหาการประเมินผล นักศึกษาหญิงและนักศึกษามีปัญหาแตกต่างกันอย่างมี นัย ส าคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 ดัง นี้ เกณฑ์การประเมิน ผลภาคทฤษฎี เกณฑ์การประเมิน ผล ภาคปฏิบัติวิธีการวัดผลและประเมินผล

ภาคภูมิ เอนกพงษ์ (2547: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชา ลีลาศ ของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา เขตภาคเหนือ ปี การศึกษา 2546 มีความมุ่งหมายเพื่อทราบ ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชาลีลาศของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา เขตภาคเหนือ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาชั้นปี ที่1 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา ของวิทยาลัยเขตภาคเหนือปี การศึกษา 2546 ประกอบด้วยวิทยาลัยพลศึกษา

จังหวัดเชียงใหม่ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดลำปาง วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเพชรบูรณ์ วิทยาลัย
พลศึกษาจังหวัดสุโขทัย จำนวน 226 คน เป็นชาย 148 คน หญิง 78 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
เป็นแบบสอบถามที่ผวจยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่น .87 วิเคราะห์ข้อมูล โดยการแจกแจงความถี่และ
หาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่าความคิดเห็นต่อการเรียนวิชาลีลาศของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา
เขตภาคเหนือ ด้านจุดมุ่งหมายเนื้อหาและกิจกรรม ด้านครูสอน ด้านนักศึกษา ด้านสถานที่สื่อ
โสตทัศนูปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนวิชาลีลาศ และด้านการวัดผล และการ
ประเมินผลวิชาลีลาศ โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 40.20 , 43.60 ,
44.80 , 43.40 และ 53.10 ตามลำดับ

สุพร สันธพรัตน์ (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นต่อการเรียนวิชาลีลาศ
ของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 4 เขตการศึกษาตรัง เขต 1 ปีการศึกษา 2547 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการ
วิจัย เป็นเรียนช่วงชั้น ที่ 4 เขตพื้นที่การศึกษา เขต 1 ประกอบด้วยโรงเรียนสภาราชนิต
โรงเรียนสภาราชนิต 2 โรงเรียนตรังวิทยา โรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย โรงเรียนตรังคริสเตียน
โรงเรียนบูรณะราลิก จำนวน 300 คน เป็นชาย 120 คน หญิง 180 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็น
แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความน่าเชื่อถือ .94 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และ
หาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า 1. ความคิดเห็นต่อการเรียนวิชาลีลาศของนักเรียนชายช่วงชั้นที่ 4
เขตพื้นที่การศึกษาตรัง เขต 1 ด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและกิจกรรม ด้านครูสอน ด้านนักเรียน ด้าน
สิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และอุปกรณ์และด้านวัดผลและประเมินผล โดยรวมอยู่ในระดับเห็น
ด้วยมากคิดเป็นร้อยละ 47.32 , 41.02 , 46.83 , 45.00 และ 44.17 ตามลำดับ

2. ความคิดเห็นต่อการเรียนวิชาลีลาศของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 4 เขตพื้นที่การศึกษาตรัง เขต 1
ด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและกิจกรรม ด้านครูผู้สอน ด้านนักเรียน ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก
สถานที่และอุปกรณ์และด้านวัดผลและประเมินผล โดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมากคิดเป็นร้อยละ
42.41 , 39.26 , 47.78 , 38.54 และ 43.02 ตามลำดับ

อำนาจ ดวงหิรัญ (2551: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคที่มี
ต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาเพื่อพัฒนานุคลิกภาพ ในสถาบันการอาชีวศึกษาภาคกลาง 3 ปี
การศึกษา 2550 การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษา ความคิดเห็นของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค
ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาเพื่อพัฒนานุคลิกภาพ ในสถาบันการอาชีวศึกษาภาคกลาง 3 ปี
การศึกษา 2550 กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคที่ลงทะเบียนเรียนวิชาพลศึกษาเพื่อพัฒนา
บุคลิกภาพ ในสถาบันการอาชีวศึกษาภาคกลาง 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 300 คน
ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผวจยสร้างขึ้นมี
ค่าความเชื่อมั่น .93 วิเคราะห์ 20

ผกามาสรัตนบงษ์ (2552: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย ความคิดเห็น ของนัก ศึกษา มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ที่มต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ในปีการศึกษา 2552 กลุ่มตัวอย่างเป็น นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาพลศึกษา ในภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2552 จำนวน 400 คน เป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาเขตกล้วยน้ำไท จำนวน 200 คน เป็นชาย 100 คน หญิง 100 คน และ วิทยาเขตรังสิต จำนวน 200 คน ชาย 100 คน หญิง 100 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผวจย สร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .90 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติที่

(t-test independent) ผลการศึกษาพบว่า

1. ความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาปี การศึกษา 2552 โดยรวมมีความเห็นอยู่ในระดับมาก

2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ ที่มต่อการเรียน การสอนวิชาพลศึกษาปีการศึกษา 2552 พบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพมีความคิดเห็นต่อการ เรียนการสอนวิชาพลศึกษาปีการศึกษา 2552 ระหว่างนักศึกษาชาย และนักศึกษาหญิง ไม่แตกต่าง กัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบประเมินพฤติกรรม การเข้าเรียนรายบุคคล แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ผล และ สรุปผล

จากการสังเกตพฤติกรรม การเข้าชั้นเรียนในรายวิชาพิมพ์ดีดอังกฤษด้วยคอมพิวเตอร์ 1 ของ

นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 1 ห้อง 8 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชการ โดย เริ่มใช้สัญญาเงื่อนไขตั้งแต่สัปดาห์ที่ 1 ถึงสัปดาห์ที่ 4 ผลการวิจัย พบว่ามีการปรับปรุงพฤติกรรม การเข้าชั้นเรียนได้ตรงต่อเวลาขึ้นเป็นเรื่อย ๆ และนักศึกษามีความรับผิดชอบมากขึ้น ส่งผลทำให้ การจัดการเรียนการสอนเป็นไปตามแผนการจัดการเรียนรู้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น

ตามลำดับ

ศศิยาภรณ์ นิลเหม. (2559). ได้ศึกษา

งานวิจัยเรื่องการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การเข้าชั้นเรียนให้ตรงต่อเวลาโดยใช้สัญญาการเรียนกับ

นักศึกษาระดับชั้นปวช.1 สาขาวิชาการตลาด วิชาการบัญชีเบื้องต้น 1การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อแก้ไขปัญหาการเข้าชั้นเรียนให้ตรงต่อเวลาโดยใช้สัญญาการเรียนกับนักศึกษาระดับชั้นปวช.1

สาขาวิชาการตลาด ที่เรียนวิชาการบัญชีเบื้องต้น 1ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา2559 วิทยาลัยเทคโนโลยี อรรถวิทย์พัฒนชการประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1

ห้อง 3 สาขาวิชาการตลาด จำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ สมุดบันทึกการเข้าเรียน และ
สัญญาการเรียน โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้การบันทึกการเข้าเรียนของนักศึกษาที่มีปัญหา
การเข้าเรียนสายกลุ่มเป้าหมายจำนวน 5 คน โดยใช้เวลา 4 สัปดาห์ จำนวน 8 ครั้ง สถิติที่ใช้ใน
งานวิจัย การบันทึกพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนหลังจากทำสัญญาการเรียนและการบันทึกคะแนน
ของนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย ผลการวิจัยพบว่าจากการแก้ปัญหาการเข้าชั้นเรียนไม่ตรงเวลาโดยให้
นักศึกษาทำสัญญาการเรียน ทำให้นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเข้าชั้น
เรียนในวิชาการบัญชีเบื้องต้น 1 ได้ตรงต่อเวลาและมาเรียนก่อนเวลาคิดเป็นร้อยละ 62.50 จาก
จำนวนครั้งทั้งหมด 8 ครั้ง

บทที่ 3

วิธีการดำเนินงานวิจัย

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาระดับชั้นระดับชั้น ปวส.2/4 วิทยาลัยเทคโนโลยีรรณวิทย์พัฒนวิชาการ

สาขาวิชาการตลาดระดับชั้น ปวส.2/4 ที่ลงทะเบียนไว้ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีรรณวิทย์พัฒนวิชาการสาขาวิชาการตลาดระดับชั้น

ปวส.2/4 สาขาวิชาการตลาดที่เรียนในรายวิชาการพัฒนาทักษะชีวิตเพื่อสุขภาพ (ลีลาศ) ปี

การศึกษา 2560 จำนวน 20 คน

ตัวแปรที่ศึกษา ประกอบด้วย

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ การเสริมแรงบวกด้วยการให้ดูวิดีโอ แก่ไขทักกะพื้นฐานการลีลาศ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการการแก้ไขปัญหานักศึกษาเคลื่อนที่ในการลีลาศ
เบื้องต้นโดยการดู วิดีโอ ของนักศึกษาระดับชั้น ปวส.2/4 สาขาวิชาการตลาด

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

ลักษณะของเครื่องมือ

เครื่องมือใช้เก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัย สร้างขึ้นแบ่งเป็น 2 ขั้นตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการอยู่อาศัย และการอบรมเลี้ยงดู ซึ่งมีลักษณะเป็น (Check list)

ตอนที่ 2 แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับทักษะพื้นฐานการเรียนลีลาศ ก่อน การดู วิดีโอ เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Multiple choices) จำนวน 4 ตัวเลือก

วิธีการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบทดสอบและแบบสอบถาม ขึ้นตอนดังนี้

1. ศึกษาแบบทดสอบความรู้ 10 ข้อ แบบสอบถามการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับความรู้พื้นฐานในกาลีลาศเบื้องต้นที่มีลักษณะใกล้เคียงกันกับแบบทดสอบและแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้วไปให้อาจารย์ อาจารย์พี่เลี้ยงตรวจ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขนำแบบทดสอบและแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Tryout) กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 ห้อง 2/4 จำนวน 20 คน

เกณฑ์การให้คะแนนและการแปลความหมาย

1. แบบทดสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาความรู้เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวเบื้องต้นของการลีลาศ ถ้านักศึกษาตอบถูกให้ข้อละ 1 คะแนนถ้าตอบผิดหรือไม่ตอบข้อละ 0 คะแนน ประเมินโดยใช้เกณฑ์ประเมินค่าคะแนนเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์แบบอิงกลุ่มแบ่งออกเป็น 3 ระดับดังนี้
คะแนนเฉลี่ยมากกว่า 8-10 หมายถึง มีความรู้ในระดับดี
คะแนนเฉลี่ยมากกว่า 5-7 หมายถึง มีความรู้ในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยมากกว่า 0-4 หมายถึง มีความรู้ในระดับไม่ดี

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้รับสอบและคัดเลือกลักษณะเฉพาะจากแบบสอบถามที่สมบูรณ์ มาวิเคราะห์โปรแกรมวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของเครื่องมือการวิจัย และในการทดสอบสมมุติฐานครั้งนี้ ยอมรับมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีลำดับขั้นตอนดำเนินการ ดังต่อไปนี้

1. ตรวจสอบและคัดเลือกลักษณะเฉพาะแบบสอบถามสมบูรณ์มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์
2. ตรวจให้คะแนนทดสอบและแบบสอบถามตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้
3. คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าเฉลี่ย
2. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
3. ค่า T-TEST แบบ DEPENDENT

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง จากการบันทึกพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษาในรายวิชาการพัฒนาทักษะชีวิตเพื่อสุขภาพ (ลีลาศ) โดยใช้เวลา 6 สัปดาห์ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ดังนี้

1. ผู้วิจัยชี้แจงพฤติกรรมการณ์ของนักศึกษาการลีลาศเบื้องต้นที่นักศึกษาบางคนไม่เข้าใจทักษะการเคลื่อนที่ในการลีลาศ ก่อนการดูวิดีโอ และหลังการดูวิดีโอเพื่อแก้ไขปัญหา การเคลื่อนที่เบื้องต้นในการลีลาศได้เข้าใจและปฏิบัติได้ถูกต้อง
2. ผู้วิจัยดำเนินการ 2 ระยะ ดังนี้
 - 2.1 ระยะที่ 1 บันทึกพฤติกรรมการณ์การเข้าชั้นเรียนของนักศึกษา ในรายวิชา การพัฒนาทักษะชีวิตเพื่อสุขภาพ (ลีลาศ) ที่ไม่เข้าใจวิธีการเคลื่อนที่เบื้องต้นในการลีลาศ ก่อนการดู วิโอ เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อดำเนินการในระยะที่2
 - 2.2 ระยะที่ 2 ผู้วิจัยชี้แจงวิธีดำเนินการแก่กลุ่มตัวอย่าง ดำเนินการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการณ์การเข้าชั้นเรียนโดยวิธีการเสริมแรงทางบวก โดยการให้คะแนนทุกครั้งที่นักศึกษาสามารถเข้าชั้นเรียนได้ตรงเวลาครั้งละ 2 คะแนน รวมคะแนนเต็ม10 คะแนน โดยใช้เวลา 3 สัปดาห์
3. ผู้วิจัยบันทึกผลจากพฤติกรรมการณ์การเข้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลังพฤติกรรมลงในรูปแบบบันทึกพฤติกรรมการณ์การเข้าชั้นเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
4. ผู้วิจัยนำผลจากพฤติกรรมการณ์การเข้าชั้นเรียนหลังปรับพฤติกรรมมาวิเคราะห์โดยหาค่าร้อยละ และนำผลร้อยละของคะแนนที่ได้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ได้ใช้สัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาดังนี้

N แทนตัวนักศึกษา

X- แทนค่าเฉลี่ย (Mean)

S.D แทนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนกลุ่มตัวอย่างด้านความรู้เกี่ยวกับ พื้นฐานการลีลาศ

เป็นการวิเคราะห์ผลจากการเก็บข้อมูลเป็นการแจกแจงตัวเลขของสถิติซึ่งสามารถแยกข้อมูลเป็นหัวข้อตามเครื่องมือที่ผู้วิจัยได้ใช้การวิจัยการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับ พื้นฐานการเคลื่อนที่เบื้องต้นของการลีลาศ มาให้นักศึกษามีควารู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเคลื่อนที่ที่พื้นฐานของการลีลาศ โดยการ ใช้สื่อ VDO ปรากฏว่าได้รับความร่วมมือจากนักศึกษาเป็นอย่างดี จึงทำให้นักศึกษามีความรู้และเข้าใจในการเคลื่อนที่พื้นฐานการลีลาศเบื้องต้นได้ดีขึ้น โดยการดูและศึกษาจากสื่อVDO เพื่อนำมาประยุกต์ใช้กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคโนโลยี ธรณวิทย์พัฒนวิชาการ โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานจากเครื่องมือวิจัย

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ตามตัวแปร เพศ

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ความรู้ การพัฒนาความรู้เกี่ยวกับการขาดทักษะพื้นฐานในการลีลาศเบื้องต้นของนักศึกษาวិทยาลัยเทคโนโลยีธรณวิทย์พัฒนวิชาการ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง ชั้นปีที่ 2

ผลวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการติดตามข้อมูลด้วยตัวเองโดยการสังเกตและให้นักศึกษาตอบแบบสอบถามและติดตามดูแลอย่างใกล้ชิดผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาและสังเกตในการตอบแบบสอบถาม

**ตาราง 1 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
ชั้นปีที่ 2**

จำแนกตามเพศ

T – Tast(DataSet0)

Paired Samples Statistics

	Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean
Pair Pretest	6.90	20	.641	,143
1 Pretest	8.65	20	.489	.109

Paired Samples Correlations

	N	Correlation	Sig
Pair 1 pretest &posttest	20	.386	.093

Paired Samples Test

	Paired Differences					T
	Mean	Std. Devition	Std. Error Mean	95%Confidance Interval Of the Difference		
				Lower	Upper	
Pair 1 pretest - posttest	-1.750	. 639	.143	-2.049	-1.451	-12.254

Paired Samples Test

	df	Sig. (2-tailed)
Pair 1 pretes - posttest	19	.000

ตาราง_แสดงค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียนและค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียน โดยใช้สื่อ VDO และการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียนและค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียน โดยใช้สื่อ VDO

คะแนนโดยใช้สื่อ VDO	N	X	SD	T-Test	Sig
ก่อนการเรียน	20	6.32	1.00	-14.145	.000*
หลังการเรียน	20	8.65	0.49		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง_พบว่า จากการใช้สื่อ VDO มีค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนการเรียน เท่ากับ 6.90 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.64 ($X=6.90$,SD. +0.49) และค่าเฉลี่ยหลังการเรียน เท่ากับ 8.65 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.49 ($X=8.65$,SD = 0.49)จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนการเรียนและค่าคะแนนหลังการเรียน มีค่า t – test เท่ากับ -12.254 และค่า Sig. เท่ากับ .000 พบว่าคะแนนหลังการเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่า การใช้สื่อ VDO ทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเพื่อปรับปรุงแก้ไขผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาการพัฒนาบุคคลิกภาพเพื่อสุขภาพและสังคม (ลีลาศ) โดยใช้สื่อ VDO ของนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปวช.2 สาขาวิชาการตลาดของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทย พณิชยการกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวិทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพณิชยการแขวงบางนา กรุงเทพมหานครปีการศึกษา 2560 จำนวน 20 คน จากนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่สอนทั้งหมด จำนวน 500 คน ซึ่งได้มาจากวิธีสุ่มตัวอย่างแบบสะดวก เครื่องมือ ที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบบันทึกพฤติกรรมและการแก้ไขปัญหาการลีลาศเบื้องต้นซ้ำ กว่าปกติ โดยการให้ดู VDO โดยผู้สอนได้ทำเป็นบัน

1. เพื่อศึกษาพัฒนาการความรู้เกี่ยวกับการลีลาศเบื้องต้นช้ากว่าปกติโดยการแก้ไขให้นักศึกษาได้ศึกษาจาก VDO
2. เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการลีลาศเบื้องต้น ก่อนการดู VDO
3. เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการลีลาศเบื้องต้น หลังการดู VDO

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรคือนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปวช.2 สาขาวิชาการตลาดของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา จำนวน 500 คน

กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปวช.2 สาขาวิชาการตลาดของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา จำนวน 20 คน

1. สรุปผลการศึกษาวิจัย

จากการศึกษาและวิเคราะห์แบบบันทึกพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนแบบมีสัญญาณข้อตกลงการเสริมแรงทางบวกวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐาน ของนักศึกษاپวช.1/5 สาขาวิชาการตลาด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา จำนวน 12 คนผลปรากฏว่า ก่อนที่จะมีสัญญาณข้อตกลงการเสริมแรงทางบวกแล้ว

ระยะที่ 1 เป็นสัปดาห์ที่ 1-3 จากการบันทึกยังมีนักศึกษายังมาสายเป็นประจำสม่ำเสมอ บางคนมาสายบ้างบางครั้ง แต่ก็มีความที่เริ่มปรับตัวได้บ้างคิดเป็นร้อยละ 45.83 %

ระยะที่ 2 เป็นสัปดาห์ที่ 4-6 หลังจากมีการทำสัญญาณข้อตกลงเป็นการเสริมแรงทางบวกว่า ถ้านักศึกษามาตรงเวลาจะได้คะแนนพิเศษครั้งละ 2 คะแนน กระทั่งครบสัปดาห์ที่ 6 ปรากฏว่า นักศึกษาเข้าชั้นเรียนตรงเวลาคิดเป็น ร้อยละ 100

2. อภิปรายผลการศึกษา

จากการสร้างบันทึกการปรับบันทึกพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนแบบมีสัญญาณข้อตกลงการเสริมแรงทางบวกวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานของระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่1/5สาขาวิชาการตลาดของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา ในครั้งนี้สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. เป็นนักศึกษาชายจำนวน10คนคิดเป็นร้อยละ83.33%
2. เป็นนักศึกษาหญิง 2 คนคิดเป็นร้อยละ 16.67%

3. ข้อเสนอแนะ

1. ครูผู้สอนควรให้ความสนใจในการเข้าเรียนตรงเวลาของนักศึกษา เพราะอาจจะเป็นการปลูกฝังให้นักศึกษามีความรับผิดชอบในเรื่องของเวลา และเป็นผู้ตรงต่อเวลาเพื่อประโยชน์ต่อการอยู่ร่วมกับผู้อื่น และการทำงานในอนาคต เพราะการซื่อสัตย์ในเรื่องของเวลา ถือว่าเป็นคุณธรรมจริยธรรมถือเป็นเรื่องสำคัญประการหนึ่งในการดำเนินชีวิต
2. ในการวิจัยครั้งต่อไปอาจเพิ่มปริมาณของกลุ่มตัวอย่างและควรจะศึกษาเพิ่มเติมถึงสาเหตุต่างๆ ที่ทำให้นักศึกษาเข้าเรียนสาย
3. ควรมีการศึกษาเป็นรายกรณีศึกษารายบุคคลกับผู้ที่มาสายเป็นประจำ
4. ควรร่วมมือระหว่างสถาบันการศึกษา และสถาบันครอบครัว และอาจารย์ที่ปรึกษาของนักศึกษาชั้นๆเพื่อชี้แนะให้นักศึกษาได้เห็นข้อดี-ข้อเสียของการตรงต่อเวลาและเป็นตัวอย่างที่ดี

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

- 1.ควรมีการศึกษาวิธีการสอนแบบหลากหลายรูปแบบที่ทันสมัยและทันต่อเหตุการณ์ และเหมาะสมกับการเรียนการสอนเกี่ยวกับ การลีลาศเบื้องต้น
- 2.เพื่อให้นักศึกษาเกิดความรู้ที่ถูกต้องเหมาะสมกับนักศึกษารักศึกษาวิจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม การลีลาศเบื้องต้น ได้ถูกต้อง
- 2,ควรมีการวิจัยปัญหาด้านต่าง ๆ ที่มผลกระทบต่อการเรียนวิชาลีลาศ

ภาคผนวก

ตัวอย่างแบบสอบถาม

แบบสอบถาม

เรื่อง การพัฒนาความรู้เกี่ยวกับการลีลาศ (ก่อน และ หลังดูวีโอ)

คำชี้แจง แบบสอบถามมีอยู่ 2 ตอน 2 หน้า

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

ตอนที่ 2 แบบทดสอบความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการลีลาศของนักศึกษา

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียน

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () ตามความเป็นจริง

1. เพศ () ชาย () หญิง

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน () 1.00 – 1.99 () 2.00 – 2.99 () 3.00 – 4.00

3. ลักษณะการอยู่อาศัย

() อยู่ร่วมกับบิดามารดา () อยู่ร่วมกับบิดา () อยู่ร่วมกับมารดา () อยู่ร่วมกับญาติ () อื่นๆ
ระบุ.....

4. พ่อแม่หรือผู้ปกครองอบรมเลี้ยงดูนักเรียนในลักษณะใด

() แบบปล่อยปละละเลย () แบบประชาธิปไตย () แบบอัตตาธิปไตย () แบบตามใจมากเกินไป

ตอนที่ 2 แบบทดสอบความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการลีลาศ คำชี้แจง แบบสอบถามตอนนี้เป็นเรื่องความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับขาสเตป โดยแต่ละข้อมี 4 ตัวเลือกให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ทับบนอักษรหน้าคำตอบที่ถูกต้องมากที่สุดเพียงคำตอบเดียว

1. ข้อใดมิใช่จังหวะลีลาศประเภท บอลรูม ก. วอลต์ ข. ไจฟ์ ค. แทงโก้ ง. ควิกสเต็ป	4. การลีลาศจังหวะ ชะชะช่า พัฒนาจาก จังหวะอะไร ก. ควิกสเต็ป ข. แมมโบร์ ค. แทงโก้ ง. พาโซเวียด
2. ข้อใดเป็นแนวทางการเต้นรำ (LOD Line of Dance) ก. เคลื่อนที่ไปตามเข็มนาฬิกา ข. เคลื่อนที่ทวนเข็มนาฬิกา ค. เคลื่อนที่ทิศทางเข้าหากำแพง	5. การแข่งขันลีลาศระดับนานาชาติผู้ แข่งขันระดับผู้ใหญ่อายุเท่าไร ก. อายุ 15 ปี ข. อายุ 20 ปี

<p>ง. เคลื่อนที่ไปตามทิศทางอิสระ</p>	<p>ก. อายุ 35 ปี</p> <p>ง.อายุ 45 ปี</p> <p>6.ข้อใดมิใช่การวินิจฉัยในการแข่งขันลีลาระดับนานาชาติ</p> <p>ก.การแต่งกาย</p> <p>ข.การเคลื่อนไหว</p> <p>ค.การใช้พื้นที่บนฟลอร์</p> <p>ง.พื้นฐานของจังหวะ ชะชะซ่า</p>
<p>3.ข้อใดไม่ควรปฏิบัติขณะลีลาศ</p> <p>ก. ฝ่ายชายโค้งให้ฝ่ายหญิงก่อน</p> <p>ข. สอนทักษะลีลาศบนฟลอร์ลีลาศ</p> <p>ค. ฝ่ายหญิงเต้นลีลาศกับเพศเดียวกัน</p> <p>ง. ฝ่ายชายฝ่ายหญิงกลับออกจากฟลอร์พร้อมกัน</p> <p>7.จังหวะดนตรีในการเต้นลีลาศใน 1 ห้องเพลงมีกี่จังหวะ</p> <p>ก. 1 จังหวะ</p> <p>ข. 2 จังหวะ</p> <p>ค. 3 จังหวะ</p> <p>ง. 4 จังหวะ</p> <p>8.ฟิวดกอร์พื้นฐานของการลีลาศ จังหวะ ชะชะซ่า มีกี่รูปแบบ</p> <p>ก. 7 รูปแบบ</p> <p>ข. 8 รูปแบบ</p> <p>ค. 9 รูปแบบ</p> <p>ง. 10 รูปแบบ</p>	<p>9.ชื่อของการลีลาศจังหวะ ชะชะซ่ามีที่มาจากการเลียนแบบเสียงอะไร</p> <p>ก.กลอง</p> <p>ข.รองเท้า</p> <p>ค.มือ</p> <p>ง.จังหวะเท้า</p> <p>10.การเต้นลีลาศจังหวะ ชะ ชะ ซ่า มีเอกลักษณ์อย่างไร</p> <p>ก. เสรี</p> <p>ข.สร้างความตื่นเต้น</p> <p>ค.สนุกสนานเบิกบาน</p> <p>ง.ระทึกใจ</p>

บรรณานุกรม

- จรรยา แก่นวงษ์คำ. (2529). วิชสอนวิชาเอกพลศึกษา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์
- จักรพันธ์ ศรีมังกุญ. (2552: บทคัดย่อ). ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้สาระพลศึกษา
ของลีลาศ
- จิระพันธุ์ พูลพัฒน์. (2532). หลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ: ศึกษาศาสตร์
- ชาญชัย ศรีไสยเพชร. (2528). เอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิเชียร. (2533). การพลศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธงชัย เจริญทรัพย์มณี. (2542). ลีลาศ. กรุงเทพฯ: สุวรายาสาน.
- บุญเลิศ กระบวนแสง. (2551, สิงหาคม). กาเนิดวงการลีลาศ, นิตยสารลีลาศ.
- บุญส่ง โกสละ. (2542). วิธีวิจัยทางพลศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สำนักส่งเสริมและฝึกอบรม
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน.
- ประพันธ์ศรี ชัยชนะใหญ่. (2527). ลีลาศ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2520). ทศนคติการวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย.
กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ผกามาศ รัตนบุษย์. (25527). ความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพที่มีต่อการเรียน
การสอนวิชาพลศึกษา ปีการศึกษา 2522. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). ถ่ายเอกสาร.
- ผาณิต บิลมาศ. (2548). การวัดทักษะกีฬา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิชิต ภูตจนทร์, ธงชัย มาศสุพงษ์. (2522). กิจกรรมเข้าจังหวะ. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

- , (2531). กิจกรรมเข้าจังหวะ. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- , (2547). การทดสอบและการประเมินผลทางพลศึกษา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- , (2549). กีฬาลีลาศ. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ภาคภูมิ เอนกพงษ์. (2547). ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนลีลาศ ของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา เขตภาคเหนือ ปีการศึกษา 2546. ปรียญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รังสฤษฎ์ บุญชะลอ. (2541). ประวัติและการลีลาศ. กรุงเทพฯ: สยามสปอร์ตซินดิเคท.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2525). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ พ.ศ.2525 กรุงเทพฯ: ธนาคารทหารไทย จำกัด.
- , (2542). ประวัติและการลีลาศ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สกายบุ๊กส์.
- วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2534, กรกฎาคม- ธันวาคม). ลักษณะและวิธีการวัดผลประเมินผลและให้คะแนนในวิชาพลศึกษา. วารสารสุขศึกษา พลศึกษาและสันทนาการ. 7(3): 30 – 37. การสอนพลศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- , (2539). การสอนพลศึกษา. กรุงเทพฯ: บริษัทพิมพ์ดี. ี๊
- , (2541). หลักสูตรพลศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สนยส่งเสริมวิชาการ.
- วิชัย วงศ์ใหญ่. (2525). การพัฒนาหลักสูตรและการสอน: พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วิเชียร แพทยาคม. (2509). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- วิรยา บุญชัย และคณะ. (2522). กิจกรรมเข้าจังหวะ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2527). หลักและวิธีสอนพลศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- , (2548). ปรัญญา หลักการ วิธีสอน และการวัดเพื่อประเมินผลทางพลศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมชาย สุรสมิต. (2524). ลีลาศ. นิตยสาร Dance sport ปีที่ 1(2).
- สิทธิชัย ปรียาคารา. (2539). เทคนิคของการลีลาศ. ในการสัมมนาทางวิชาการเรื่องแนวทางการพัฒนากีฬาลีลาศในสถาบันอุดมศึกษาสู่สากล. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.
- สุชา จันทร์อม. (2522) จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุพร สินธพรัตน์. (2548). ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนลีลาศ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 เขตพื้นที่การศึกษาตรัง เขต 1 ปีการศึกษา 2547. ปรียญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อุดร รัตนภักดิ์ (2529). หลักการสอนพลศึกษา. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อานาจ ดวงหิรัญ. (2551). ความคิดเห็นของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคที่มีต่อการเรียนการสอนวิชา
พลศึกษาเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ ในสถาบันการอาชีวศึกษาภาคกลาง 3 ปีการศึกษา 2550
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

อวยชัย เขียวขา. (2540). ปัญหาการเรียนวิชาลีลาศของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
วิทยาเขตในกรุงเทพมหานคร. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ ชื่อสกุล	นายสุรศักดิ์ คุณคิดกลีโรดม
วัน เดือน ปีเกิด	9 มิถุนายน 2516
สถานที่เกิด	จังหวัดเชียงราย
วุฒิการศึกษา	สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนธรรมราช จ.เชียงใหม่ ปีการศึกษา 2534 สำเร็จการศึกษาประกาศนียบัตรการศึกษาชั้นสูง (ปกศ.สูง พลศึกษา) จากสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2536 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีครุศาสตร์บัณฑิต(คณิตศาสตร์) จากวิทยาลัยครูอุบลราชธานี ปีการศึกษา 2534
ตำแหน่งหน้าที่	
การงานปัจจุบัน	อาจารย์สำนักกิจการนักศึกษา เป็นอาจารย์ประจำสาขาวิชา พื้นฐานทั่วไป ของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการ

